

Gn kapitola 43.

[1] Hlad těžce doléhal na zemi dále. [2] Když spotřebovali obilí, které dovezli z Egypta, řekl jim otec: "Nakupte nám znovu trochu potravy." [3] Juda odvětil: "Ten muž nás důrazně varoval a prohlásil: 'Mou tvář nespátříte, nebude-li s vámi váš bratr.' [4] Jsi-li ochoten pustit s námi našeho bratra, sestoupíme do Egypta a nakoupíme ti potravu. [5] Nejsi-li však ochoten ho pustit, nesestoupíme. Ten muž nám přece řekl: 'Mou tvář nespátříte, nebude-li s vámi váš bratr.'" [6] Izrael se otázel: "Proč jste jednali vůči mně tak bezohledně a pověděli tomu muži, že máte ještě bratra?" [7] Odvětili: "Ten muž se nás neodbytně vyptával na nás a na náš rod. Ptal se: 'Je ještě naživu váš otec? Máte ještě bratra?' Pověděli jsme mu jen to, nač se přímo zeptal. Což jsme vůbec mohli tušit, že řekne: 'Přiveďte svého bratra dolů?'" [8] Potom se na otce Izraele obrátil Juda: "Pust' toho chlapce se mnou, ať můžeme jít. Tak zůstaneme naživu a nezemřeme - ani my ani ty ani naši maličci. [9] Já sám se za něho zaručuji, můžeš mě volat k odpovědnosti. Jestli ti ho nepřivedu a nepostavím před tebe, prohřešil jsem se proti tobě na celý život. [10] Vždyť kdybychom nebyli otáleli, mohli jsme už být dvakrát zpátky." [11] Otec Izrael jim řekl: "Když to tak musí být, učiňte toto: Vezměte si do nádob něco opévaných vzácností země a doneste je dolů tomu muži jako dar: trochu mastixu a trochu medu, ladanum a masti, pistácie a mandle. [12] Vezměte s sebou dvojnásobnou částku stříbra a stříbro, které vám bylo vráceno do žoků, osobně vraťte; snad to byl omyl. [13] Vezměte i svého bratra a hned se navraťte k tomu muži. [14] Sám Bůh všemohoucí ať vás obdaří před tvářmi toho muže slitováním, aby propustil vašeho druhého bratra i Benjamína. Teď zůstanu úplně bez dětí!" [15] Ti muži tedy vzali onen dar, vzali s sebou dvojnásobnou částku stříbra a Benjamína, vydali se na cestu, sestoupili do Egypta a postavili se před Josefem. [16] Když Josef spatřil, že Benjamín je s nimi, řekl správci svého domu: "Uveď ty muže do domu, poraz hned dobytče a připrav je, neboť ti muži budou jíst v poledne se mnou." [17] Muž udělal, co mu Josef řekl, a uvedl je do jeho domu. [18] Ale ti muži se báli, že byli uvedeni do domu Josefova, a říkali si: "To jsme předvedeni kvůli tomu stříbru, které nám bylo posledně vráceno do žoků. Teď se na nás vyřítí, přepadnou nás a zajmou nás i s našimi osly jako otroky." [19] Proto přistoupili k muži, který byl správcem Josefova domu, a ve dveřích domu se s ním domlouvali. [20] Žíkali: "Dovol, pane; my jsme sem posledně sestoupili, abychom nakoupili potravu. [21] Když jsme vstoupili do noclehárny, rozvázali jsme žoky. A hle, každý měl své stříbro ve svém žoku navrchu, v plné váze. Vracíme je tedy osobně zpět. [22] Přinesli jsme s sebou ještě jiné stříbro, abychom nakoupili potravu. Nevíme, kdo nám vložil naše stříbro do žoků." [23] Ale on řekl: "Upokojte se, nic se nebojte. Bůh váš a Bůh vašeho otce vám dal do žoků ten skrytý poklad. Vaše stříbro jsem přece přijal." A vyvedl k nim Šimeóna. [24] Když správce uvedl ty muže do Josefova domu, dal jim vodu, aby si umyli nohy, a jejich oslům dal obrok. [25] Oni zatím připravili dar pro Josefa, až v poledne přijde; slyšeli totiž, že tam mají stolovat. [26] Jakmile Josef vkročil do domu, přinesli mu tam svůj dar a klaněli se mu až k zemi. [27] Zeptal se jich, jak se jim vede, a otázel se: "Zdalipak se vede dobře vašemu starému otci, o němž jste mluvili? Je ještě naživu?" [28] Odpověděli: "Tvému otroku, našemu otci, se vede dobře, je dosud živ." Padli na kolena a klaněli se mu. [29] Tu se rozhlédl a spatřil svého bratra Benjamína, syna své matky, a tázal se: "Toto je váš nejmladší bratr, o kterém jste se mnou mluvili?" A dodal: "Bůh ti buď milostiv, můj synu!" [30] Nato se Josef rychle vzdálil. Byl hluboce pohnut a dojat nad bratrem až k pláči; vešel proto do pokojíku a rozplakal se tam. [31] Potom si umyl obličej, vyšel a s přemáháním řekl: "Podávejte jídlo." [32] Podávali zvlášť jemu, zvlášť jim a zvlášť Egyptanům, kteří s ním jídali; Egyptané totiž nesmějí stolovat s Hebreji, poněvadž to je pro ně ohavnost. [33] A seděli před ním od prvorozeného, jak náleželo prvorozenému, až po nejmladšího, každý podle svého věku. Jeden jako druhý trnuli úžasem. [34] Potom je Josef uctil ze svého stolu; nejvíce ze všech, pětkrát víc než ostatní, však uctil Benjamína. Hodovali s ním a hojně se s ním napili.